

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]

kes til at gøre noget frivilligt, som de ikke nøje har gennemtænkt.

Det ærede Medlem ankede over, at § 2 kun omfattede Personer under Anstaltsforsorg. Jeg forstaar godt det ærede Medlems Indvending herimod, men det ærede Medlem forlanger jo de sikrest mulige Kauteler, og det er vanskeligt at sige, hvorledes man skal faa sikre Kauteler, hvis vedkommende Individ ikke er grundigt observeret paa en Anstalt, hvor der findes sagkyndige. Jeg tror derfor ikke, man skal ændre § 2 paa dette Punkt.

Det ærede Medlem havde endnu paa to Punkter Indvendinger at gøre. Det ærede Medlem ønskede, at det var en Kommission, der skulde træffe Afgørelse, og ikke Justitsministeren efter Forhandling med Retslægeraadet. Jeg tror, at jeg i mine foregaaende Bemærkninger har besvaret denne Anke. Det ærede Medlem mente dernæst, at den, der skulde opereres, selv maatte vælge Lægen. Jeg synes i og for sig, der er noget rimeligt i denne Indvending, men i mange Tilfælde vil det vise sig, at vedkommende ikke har noget Kendskab til nogen Læge. Saafremt den, der ønsker at opereres, skulde ønske selv at vælge Lægen, tror jeg ikke, der fra Administrationens Side kan være noget i Vejen.

Jeg kommer saa endelig til det ærede Medlem Hr. Bindslevs Bemærkninger. Det ærede Medlem tog Afstand fra det Princip, der overhovedet ligger i dette Lovforslag. Han fandt, at der var noget eksperimenterende, som bød ham imod, i denne Art af Lovgivning. Ja, der staar jo meget oprigtigt i Kommissionens Betænkning, at dette skal være en Forsøgslovgivning, saa det ærede Medlem har i Virkeligheden Ret i denne Anke. Men er det ikke saaledes, at hver Gang man lovgiver paa et nyt Omraade, er det et Eksperiment, man vover sig ud i? Hvorledes kan man paa Forhaand med videnskabelig Sikkerhed sige, hvor langt eller hvor kort eller hvor vidt vedkommende Lov vil føre? Jeg tror, at man i vor Lovgivning kan finde en Række Eksempler paa, at det i første Omgang har drejet sig om en ren Forsøgslov, som saa ved en videre Udvikling og en grundig Behandling af vedkommende Regering og Rigsdag efterhaanden har udviklet sig til saare nyttige Lovbestemmelser. Naturligvis, man kan ogsaa træffe Eksempler paa, at Lovforsøg har udviklet sig i en uheldig Retning, men overhovedet, hver Gang man gaar ind paa noget nyt, er det i en vis Forstand et Forsøg, man gør.

Det ærede Medlem ankede over, at Forsøget her i særlig Grad er usikkert, idet Videnskaben ved saa overordentlig lidt om Arvelighed og Racehygiejne. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at det er saare lidt, vi ved om disse to Ting; men dette Lovforslag har, som jeg gentagne Gange har fremhævet, overhovedet ikke noget at gøre med Arvelighed eller Racehygiejne, saa fordi vi ved saa lidt om disse Ting, bør vi ikke undlade at lovgive paa det Omraade, dette Lovforslag omhandler.

Det ærede Medlem Hr. Bindslev fremhævede dernæst — og det var maaske den allervæsentligste Indvending —, at han havde en instinktiv Modvillie mod, at denne Operation foretages. Ja, som jeg har omtalt i det foregaaende, det har vi alle sammen. Første Gang man kommer til at beskæftige sig med et Lovforslag af denne Art, har man en instinktiv Modvillie mod, at denne Operation foretages paa levende Individuer. Men den, der grundigt gennemtænker Lovforslaget og de Problemer, der ligger i det, vil ogsaa overvinde dette første følelsesbetonede Indtryk.

Det ærede Medlem mente, at Lovforslagets Gennemførelse vilde betyde Betrædelsen af et Skraaplan, et Springbræt til videregaaende racehygiejniske Eksperimenter. Det synes jeg ikke, det ærede Medlem er berettiget til at sige, naar han har læst Kommissionens Betænkning og Motiver. Og naar man i Dag hørte de ærede Ordførere for de forskellige Partier, gik deres Udtalelser overhovedet ikke i den Retning, at de ønskede et Springbræt til videregaaende Eksperimenter.

Saa omtalte det ærede Medlem endelig nogle Udtalelser af Professor Wimmer, det var om Kastrationens Virkninger. Det ærede Medlem glemte herved, at det her slet ikke drejer sig om Kastration af normale Individuer. Det staar udtrykkelig i § 1, at det drejer sig om seksuelt abnorme, og af den Virkning, som Kastration undertiden har paa normale Individuer, kan man slet ikke slutte sig til dens Virkninger paa seksuelt abnorme. Det drejer sig her om en Operation, som vedkommende lader sig underkaste efter grundig Overvejelse, og hvorved han befries for en højst ulykkelig Tilbøjelighed, som i mange Aar har pint ham stærkt, og som har umuliggjort det for ham at færdes i Samfundet.

Johannes Lou: Der er jo kun et enkelt Medlem, som har vendt sig imod dette Lovforslag, nemlig det ærede Medlem Hr. Bindslev. Efter den Tale, som den højt-